

**LIŠKA
MĚNÍ SRST,
ne POVAHU**

**ANNA
HAMŠÍKOVÁ**

● ■ **pointa**

Liška mění srst, ne povahu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Anna Hamšíková

Liška mění srst, ne povahu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Liška mění srst, ne povahu
Anna Hamšíková

Copyright © Anna Hamšíková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-370-7

ISBN e-knihy 978-80-7691-555-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-556-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-549-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Kniha s Pointou

Nakladatelská online služba a komunita Pointa mění způsob vydávání knih a zapojuje čtenáře do dění.

Jak to u nás funguje? Autor na Pointu přichází s rukopisem a najde si knižní kolegy od grafika až po korektorku. Práce na knize ale začínají až o něco později. Pro její zrod je zásadní předprodej. Pomocí něj získává autor od čtenářů menší finanční částky a celkový obnos pak použije na vydání i veškeré náklady, které jsou s ním spojené. A jak už vyplývá z předchozích vět, právě čtenáři jsou pro Pointu a její autory stěžejní.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

O té, kterou právě držíš v ruce, už je rozhodnuto. Podívej se na Pointě i na další knihy, jejichž osud můžeš ovlivnit.

(1)

Zoe prudce dupla na brzdu a odkudsi zaznělo hlasitě: PSSSSSSSK! Chvilí jen strnule svírala volant. „Do prdele,“ zavrčela pak, aniž by se podívala dozadu. *Písek*. Vozila ho s sebou pro případ, že by znovu zapadla do závěje, ačkoli poslední dva týdny nebylo po sněhu ani památky. Celý obsah těžkého kbelíku měla momentálně vysypaný v kufru, což vzápětí z její mysli vytlačila – liška? Zoino auto na ni upíralo pronikavé světlomety, ona však stála klidně, ozářena uprostřed lesní cesty a zdálo se, jako by ji ani v nejmenším nevyvedlo z míry, že právě málem způsobila dopravní (a pro zvíře jistě smrtelnou) nehodu. Zírala dívce přímo do očí a ta se nezmohla vydat ani hlásku. Odjakživa chovala k liškám odpor hraničící až s fobií a teď se ji jedna z nich očividně pokusila zabít.

Byla ošklivá. Chyběl jí pořádný kus ocasu a z jejího pohledu naskakovala husí kůže. Po chvilí odvrátila hlavu a elegantně zmizela v potemnělém lese. Avšak tímto činem se nebohá liška stala poslední kapkou Zoiny již tak silně nakrápnuté duševní rovnováhy.

„Jen padej, ty bestie ohyzdná!“ ječela nepřičetně. „Proč zrovna já musím bydlet v týhle bohem zapomenutý prdeli? Všude jenom les, silnice jsou tragédie a nonstop fouká vítr! Nenávidím to tady!“ a vzteky se rozbřečela. Hlasitě kvílet a vzlykat vydržela asi minutu nebo dvě, poté si rukávem svetru otřela oči a s žalostným popotahováním se vydala směrem k domovu.

Rodný dům držel pohromadě silou vůle. Stál hluboko v lesích uvnitř natolik nepatrné osady, že pomalu nestála za označení do mapy. Tvořilo ji sotva deset domů, z toho jen pár trvale obydlených. Přes veškerou Zoinu snahu je hrstka místních považovala za podivíny.

Zoe byla v pětadvaceti letech nejstarší z pěti sourozenců a vše obstarávala s dospělým bratrem Zolem. Rodiče zemřeli před sedmi lety pod utrženou lavinou. Ona a Zolo pracovali ve městě v továrně na kovové zámky a klíče, neměli moc peněz a pečovali o mladší sourozence. Nevítanou pozornost přitahovala především jejich jména, kromě Zoina byla velice neobvyklá. Bratři Zolo, Zen a Zino a nejmladší sestra Zoja. Všem se pletli a naneštěstí byli Zino se Zenem ještě identická dvojčata.

Zoe dnes, jako téměř každý den, přijížděla domů za tmy. Zacouvala do vrat, zhasla motor a na okamžik setrvala bez hnutí za volantem. Pak vystoupila, obešla auto, vytáhla z kufru svou tašku, otřepala z ní písek a hlasitě zabouchla. Poté zamířila do domu.

„Zoeeeeee!“ skočila jí za krk Zoja, když za sebou dovírala vchodové dveře.

„Nejedeš trochu pozdě?“ otázal se Zolo.

„Zdržela mě jedna mrcha,“ odušila chladně.

Zolo povytáhl obočí a zpozorněl. „Na dílně?“

„Na cestě!“ vyprskla a praštila taškou o zem. „Hnusná liška bez ocasu, nejradši bych to zajela úplně!“

„Chudák!“ vřískla Zoja a utekla se zamknout do pokoje.

„Skvělý, Zoe,“ poplácal ji Zolo po rameni, „tak tohle je dneska počtvrtý.“

„Vysypala mi písek!“ dodala dotčeně, zatímco odcházel pryč.

„No jo, lišky jsou totiž chytrý. Ne jako ty,“ rozchechtal se Zino a zmizel dřív, než mu stihla jednu vrazit. V chodbě zůstali jenom ona a Zen. „Máma je měla ráda,“ pronesl tiše a zanechal tam sestru stát samotnou, plnou výčitek.

Zalezla do své ložnice, poměrně malé místnosti zaplněné knihami, s vysokou komodou na oblečení a postelí. Stiskla tlačítko rádia, aby si poslechla události, a rovnou tak jak byla,